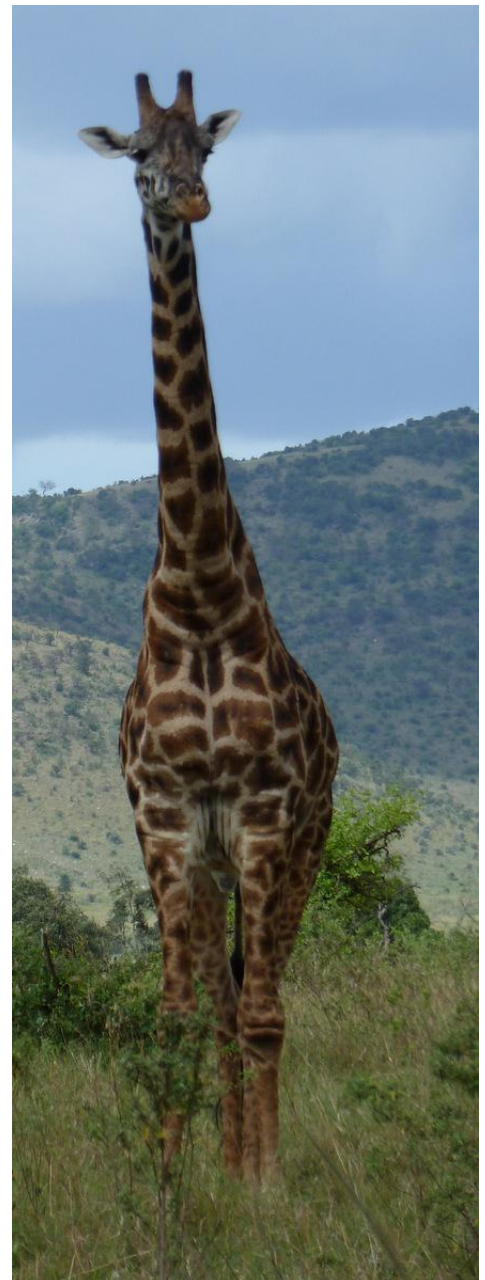

V1222 21 sept. t/m 5 okt. 2012

MET TENDENS VAKANTIES NAAR KENIA

ERIK

MARCEL

CHRIS

JOHN

TEUN

MICHEL

REMCO

begeleiding en paparazzi: CATY BOEF

Vrijdag 21 september 2012:

13 uur meetingpoint Schiphol.

Een groepje van zeven mannen met familie of bekenden en één vrouw staan bij elkaar.

Ja, echt waar, ik mag met zeven mannen naar Kenia, zeven bodyguards. Ik heb een checklist bij me met zaken die nog even gebeuren moeten. Twee tassen met knuffels, jassen en shirts worden door mij verdeeld in de bagage bij de jongens. Laatste vraag:” Hebben jullie allemaal je malariapil al gehad?” Na het inchecken worden we door een man van Egyptair gesommeerd om door te lopen, een snelle knuffel wordt nog gegeven en dan is het zwaaien en zwaaien tot we verdwijnen achter de douane. Tot ziens allemaal!

Het is een eind lopen naar onze “gate” en dan begint het wachten. We hebben nu al een half uur vertraging. Dan is het zo ver: John zit naast Teun en legt hem van alles uit, kon niet beter want het was Teun zijn luchtdoop. Het is 3295 km naar Cairo en we vliegen met Egypt Air. Op de monitor komt eerst een promofilmpje en we zien de Blauwe Moskee van Istanbul. Wat er in het Arabisch gezegd wordt verstaan we niet, misschien is het wel een schietgebedje? Michel vraagt onderweg wel vijf keer of we al in Egypte zijn. We krijgen frisdrank, koffie en warm eten: “**chicken or beef**”. Lekker. Bij de overstap naar Kenia moest Chris al zijn batterijen van zijn walkman inleveren: ze zaten los in een plastic zakje. Remco, die zijn batterijen keurig had verpakt, mocht ze wel meenemen. Tja, verschil moet er zijn. We hadden net genoeg tijd voor de overstap en ik ging de jongens voor om hen in het vliegtuig hun plaats te wijzen. Ik zat nog niet eens toen één van de jongens zei: “er staat er nog eentje bij de deur van het vliegtuig!” Ik wurm mij door de rij mensen die binnen komen en zie Marcel die op de grond in zijn tas zijn boardingkaart zoekt. “Geen paniek, doe maar rustig aan! Deze man hoort bij mij” en ik laat zien dat ik hem op mijn lijst heb staan. Marcel moest toen terug gaan om een nieuwe boardingkaart te halen. “Dan ga ik mee, want hij kan de weg niet vinden”. Dit mocht niet en toen is iemand van het personeel een nieuwe kaart gaan halen. En Marcel maar van “sorry”, maar dat hoeft helemaal niet, want dat kan iedereen gebeuren. Lees maar. Toen we het eten kregen, kreeg ik een hartverzakking: want waar was mijn paspoort? Ik wist dat ik hem op het toilet nog had, maar ook dat ik hem nog in mijn hand had toen ik naar voren in het vliegtuig liep met mijn boarding kaart, ik was immers net ingestapt. Op de grond zag ik niks en ook niet op de stoel naast me. Tas op de kop, nee hoor. Het zal toch niet? Het eten stond al voor mijn neus, maar ik kon geen hap door mijn keel krijgen. Ik stond op, langs Michel heen en gluurde vanaf het middenpad op de vloer en ja hoor, daar lag het. Het heeft even geduurd voor mijn lijf weer rustig was, echt waar. Je weet dat het er moet zijn en je ziet het niet. Goed, we vliegen verder. Om elf uur krijgen we weer warm eten: “**chicken or beef**”. Oosterse gastvrijheid. Iedereen gaat slapen en de zon is onder: “Keet, Keet ik zie lava!” roept Michel enthousiast.....aan de horizon zag je een stad met al haar lichtjes. Ook heeft alleen hij de piramides vanuit het vliegtuig “gezien”! Het vliegtuig naar Nairobi was zo leeg, dat we **allemaal een rij stoelen hebben gekregen**. Grote lol. Enkelen lukt het om te slapen. Ik mocht nog even 8 douanedocumenten

invullen. Buiten is het -53 graden, we vliegen 872 km per uur en zitten 11.887 meter hoog. Er draait een Arabische versie van: “Sneeuwitje en de zeven dwergen” en ik bedenk me dat dat over ons gaat, haha. In Nairobi blijkt dat de bagage van Remco in Cairo is blijven staan. We geven het aan en vullen alle gegevens in en kunnen op dat moment niet anders als met José en de man van het Catharinafonds in een **busje** stappen; **volgepropt met ons en de bagage**. We besluiten om Egyptair tot maandag de kans te geven om de spullen van Remco af te leveren.

Zaterdag 22 september:

Vanmorgen hadden we vrij, beetje uitslapen en het terrein verkennen. Eerst ontbijten, een eenvoudig ontbijt met witte bonen in tomatensaus, worstjes, geroosterde boterhammen met jam en omelet en jus d'orange. Lekker toch? Michel wil zich niet douchen want in zijn douche cel zit een mierennest.....geef hem ongelijk! Haha. Ook lopen er overal hagedissen. Marcel spot zelfs een hele **mooie grote blauwe hagedis**. 's Middags gaan we met verschillende auto's naar een dorpje van de Masai in de buurt. We zien een kudde geiten met een herder en allemaal **lemen hutjes** en kinderen, heel veel kinderen. In de schaduw tegen een van die hutjes gezeten komt er een **Masaivrouw** met een kan water langs zodat we onze handen kunnen wassen, hierna krijgen we elk een beker thee met melk en een stuk droog brood (koekje erbij?). Erg lekker is het niet, maar we kunnen deze gastvrijheid niet afslaan, dat zou heel erg onfatsoenlijk zijn. Erik mist hier duidelijk een rollator, maar zegt dat hij thuis weinig loopt en ook geen wandelstok heeft. Oké dan.We gaan er voor! We maken mooie foto's, inclusief eentje van een voor ons typisch **Afrikaans kindje** met **vliegen rond haar oogjes** en we vinden dat direct zielig.

Hierna bezoeken we het kantoor van het Catharinafonds met een bibliotheek er bij. We krijgen een welkom toespraak en uitleg over het werk. José vertaalt alles. Naast het gebouw is een nederzetting waar een **hele groep Masai bij een waterput** zit en dat is natuurlijk ook interessant. Leuk voor de foto's.

In het dorp Namanga waar we zitten staan allemaal vrachtwagens, die blijken er te staan om door de douane gecontroleerd te worden. We zitten vlak aan de grens met Tanzania. Midden in de wereld van de Masai en bij ons hotel proberen die vrouwen je steeds van alles te verkopen. Erik vond het op zich wel leuk al die aandacht en kon naar waarheid zeggen dat hij geen geld had, anders had hij vast geen weerstand kunnen bieden aan al die vrouwelijke aandacht, haha. Met José zijn we naar de bank gegaan, want aan dollars heb je hier niet veel, je kan beter het Keniaans geld hebben en zelfs dat kunnen ze niet altijd wisselen.

Zondagmorgen 23 september:

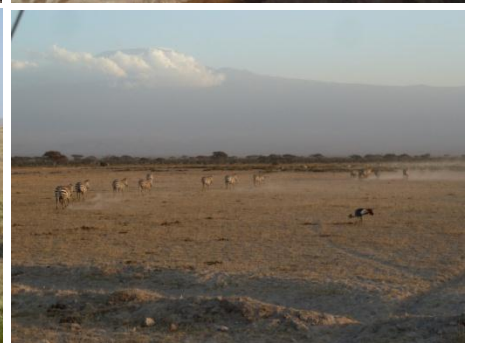
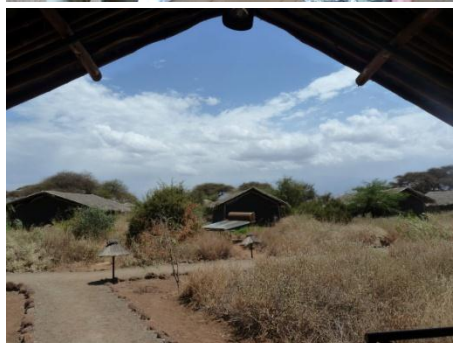
We hadden een goede nachtrust met hagedissen op ons bed. Chris heeft midden in de nacht zijn deken buiten uitgeklopt en had dus niet zo goed geslapen. Nou eten die beesten je niet op, maar toch. Remco had een kamer met Marcel, Teun met John, Chris met Michel en Erik met mij. Remco zou met de manager, die een goede vriend van José is en nog iemand van het hotel naar Nairobi rijden om zijn koffer van het vliegveld te halen. De anderen gingen lopend door het dorp naar het schooltje. Mijn koffer met allemaal spelletjes e.d. ging voor €1.50 met een taxi. Het was voor beide kanten een indrukwekkend bezoek. Er was al drie weken een staking door de leerkrachten voor meer salaris. José had gezegd dat ze daardoor niet verwachtte dat er veel kinderen zouden zijn. Er zaten er inderdaad eerst ook maar vier. Maar al gaande weg kwam het lokaal helemaal vol met moeders, kinderen en een juf. We hebben wat over onszelf verteld en hebben twee liedjes gezongen, waarop de kinderen ook even het een en ander lieten horen (alfabet). Hierna gingen de jongens hun meegebrachte cadeaus en de knuffels uitdelen en de kinderen waren er heel blij mee. José zei toen dat er verwacht werd dat wij hun een uurtje bezig zouden houden. Nu had ik wel een koffer met spullen van de kleinkinderen mee, maar het zou dan zo véél worden. Maar goed, de koffer gaat open en daar komen puzzels, memoryspellen, vier op een rij en weet ik wat allemaal meer uit. Nu, ze hadden dat nog nooit gezien, laat staan dat ze de spelregels kenden. John en later Chris gingen met twee volwassenen van het bestuur “vier op een rij” doen en die hadden de grootste lol toen ze door hadden hoe dat werkte. Aan de juf legde ik alle spelletjes uit en er zat een heel pienter meisje bij die aandachtig meeluisterde en het soms nog eerder begreep als de juf. John en Marcel gingen er helemaal voor om de kinderen met domino te helpen. Later waren Marcel en ook Chris buiten met de twee badmintonsets de kinderen badmintonnen aan het leren. Alleen voor Michel, Teun en Erik was het wat teveel geworden die keken vanaf de zijlijn toe, ieder met zijn eigen gedachten. Hierna werden we allemaal met auto's naar een restaurantje gebracht en ook de familie en kinderen en daar kregen we een lunch. Hier was ook een grote kunst en souvenirshop, waar we echt alle tijd hadden om rustig te kijken wat we eventueel zouden willen kopen. Hier nam en had ik ook even alle rust om voor mezelf te kijken, omdat ik me heel goed realiseerde dat dit misschien wel het enige rustige en totaal beschermde adres was waar we echt de tijd konden nemen: en ik heb inderdaad een groot Masai beeld gekocht waar ik direct op viel! Het paste precies in mijn net geleegde koffer, haha. Het was de mensen daar wel opgevallen dat Erik af en toe zo wankelde en moeilijk liep, nu zijn hier dan ook geen effen begaanbare paden, maar ook ik was hier totaal niet op voorbereid. Maar, we sturen hem toch maar niet terug! Zeker weten. Om zeven uur zouden we gaan eten; dat werd half acht, want we zitten tenslotte in Afrika en daar nemen ze het niet zo nauw met de tijd. Nadat we de soep op hebben en halverwege het hoofdgerecht zijn hoorden we een nader bijkomend geluid.....echte Masaidansers, springend, hoog zingend en weer anderen met een zware stem “humhum humhum”. Nou dat was leuk. We konden volop meedoen. Het eten was niet zo belangrijk meer. Eén van de Masaimannen vroeg mij of ik met hem mee wilde eten, dus samen met je handen uit één bord. Oké, doe ik. Dat houdt dus in dat ik nu met hem getrouwd ben, oh jéh bigamie.

“Hakuna matata”= “Geen probleem!” Wanneer het bijna af is gelopen komt Erik, die heerlijk heeft zitten smullen, naar me toe: ”Heb ik iets gemist?” Haha haha. “Nee hoor, jij hebt lekker gegeten en dat is veel belangrijker.”

Maandag 24 september: Vanmorgen zou dan de echte toer beginnen en komen er twee busjes met chauffeurs om met ons door Kenia te toeren, Ben en Ken (niet hun Afrikaanse naam), maar.....omdat we vlakbij Tanzania zitten, gaan we eerst even naar de grens om een foto te maken zodat we ook in dáár zijn geweest. De jongens zijn verbaasd te horen dat José verder niet mee ons mee gaat en ze het alleen met mij moeten doen. ... Even later rijden we door een desolaat (verlaten) landschap, zien impala's en de Masai met hun kuddes. Het is daar voorjaar, dus de struiken en bosjes zijn bijna nog zonder bladeren. Wanneer je opeens iets paars, roods, of oranje in de verte ziet, dat blijkt dan een Masai herder met zijn kudde, zowel mannen als kinderen. 's Middags aangekomen bij het **Amboseli National Park** worden we opgewacht door Masai-vrouwen die ons op zeer opdringerige wijze hun koopwaar aanbieden. Houdt dus je autoraampje maar dicht, hoe warm het dan ook is. Om ze te stoppen begon ik te zingen van: "Zo gaat de molen" en zowaar hielden ze verbouwereerd even op en een enkele deed de bewegingen na, hahaha. We zien olifanten, hele kuddes, zebra's, giraffes, wildebeesten en wat niet al en veel wervelstormen die door het landschap dwarrelen. Eerder als verwacht zijn we bij het "**Kibo Safari Camp**" met de lodges. Een hele rij personeel in uniform staat keurig opgesteld om onze bagage naar de tenten te brengen, ook meisjes en ze sjouwen onze koffers ook op hun hoofd. Jaja, we gaan kamperen! We krijgen allemaal een **warm vochtig waslapje** om ons gezicht op te frissen. Teun vindt het hier maar niks, hij had bij lodges een soort hotel verwacht en dat was dit dus niet! Alleen de laatste nacht in Nairobi slapen we in een echt hotel. Om één uur kunnen we aan de lunch en tjonge jonge, wat ziet dat er allemaal heerlijk en uitgebreid uit. Wat ook prachtig is, is het zwembad met schitterend uitzicht op de **Kilimanjaro**, de hoogste vrijstaande berg van de wereld (5892 m.). Hij ligt in Tanzania, 3 graden ten zuiden van de Evenaar en we zien sneeuw op de top liggen. We zitten in de jungle en het echte avontuur kan beginnen! Na de lunch heerlijk zwemmen. Overall ruik je hier BBQ en wij liggen lekker te sudderen in de Afrikaanse zon (de koperen ploert). Oeps, we ruiken aangebrand vlees. Chris heeft hier al zijn twee achterbenen verbrand, maar elke dag veertien mooie mannenbenen en armen, zeven rooie ruggen en buiken in te smeren is voor mij een beetje teveel van het goede, haha. "Sorry Chris!" Ik heb ze natuurlijk wel gewaarschuwd om zich goed in te smeren en elkaar daarbij te helpen, deed ik zelfs. Heerlijk opgefrist gaan we daarna om vier uur op game-drive of te wel op **safari**. Door de savanne rijden we en we doen niets anders als stof happen, stof in je neus, stof in je oren, stof in je ogen en stof in je longen. Onze zwarte schoenen zijn inmiddels grijs. Wat er tegenover staat zijn: kuddes zebra's, wildebeesten, impala's, gazelles, nijlpaarden, apen, waterbuffels, vogels en roofvogels en een heleboel olifanten. Het is echt **Het olifantenland** en die bewegen zich vrij van Tanzania naar Kenia en vice versa. Zelfs mijn mobiel geeft een paar keer "welcome in Tanzania" en dan weer "Kenia" aan. We rijden met twee busjes waar van het dak omhoog gezet wordt, zodat als je staat je een kap boven je hebt. **Het dak er dus af, zowel bij de busjes als bij de jongens**. En bijna overal zie je in de verte nog de Kilimanjaro. Tegen het einde van de rit nemen onze chauffeurs een spurt: er is een leeuw gespot. We zien wel twintig busjes staan en ieder zoekt

het beste plekje. Met een hele goede verrekijker zoekt Ben de rand van het hoge gras af en ziet de leeuw.... Het kostte ons veel moeite, maar uiteindelijk zagen wij hem ook. De lui in de bus van Ken hebben hem niet gezien, konden er niet meer bij met de bus. Om half acht 's avonds gaan we eten en weer hebben we een geweldige keus. Negen uur begint er bij het vuur buiten een Masaidans uitvoering. Leuk, maar je ziet er weinig van in het donker. Hierna gaan we met ons allen nog even naar de bar, de zaak trakteert. Ze weten hier ook van prijzen, want de koffie kost 300 shilling (\pm €2.75) en een fles water of frisdrank 250.

Dinsdag 25 september:

We zitten dus midden in de rimboe, dus is er alleen stroom van 's morgens vijf tot half zeven en 's avonds van zes tot half elf. Het douchen in zo'n donkere tent schijnt voor de meesten niet te lukken, bovendien hebben we het daar veel te druk voor. Ach, en alles is relatief, ook dit. Geef mij de schuld maar, haha. Bovendien zit je hier zo weer onder het stof.

Na het **ontbijt** om zeven uur zijn we weer op game-drive gegaan. De planning was eerst om dat voor het ontbijt al te doen en dan negen uur ontbijten, maar de jongens hadden geen zin om zo vroeg op te staan en het is tenslotte hùn vakantie! In de ene bus zitten nu: Ken met Remco, Erik, John en Michel en in de andere bus Ben met Teun, Marcel, Chris en ik.

Aangezien Remco en ik de enigen zijn die zich met het Engels wel redden, hadden wij elk een bus. Trouwens Marcel verstaat het meeste ook wel. Chris en Michel zijn totaal niet gehinderd door ook maar enige taalbarrière en kletsen tegen iedereen in hun moerstaal. EN? Een lach en een knik terug is genoeg. Ze begrijpen hen helemaal en daar gaat het om.

Trouwens, wanneer je tegen Michel iets zegt, wat dan ook, krijg je als reactie: "En we gaan leeuwen zien en bavianen, en nijlpaarden en krokodillen." Hij weet ontzettend veel van dieren en dat vind ik knap. We rijden en bij de plek gekomen waar toch wel krokodillen moeten zitten staan alleen maar busjes en allemaal zijn ze op zoek. Geen krokodil te zien. Ben neemt het initiatief en we rijden door. We zien elanden, struisvogels, olifanten en nijlpaarden en er ligt een slang midden op de weg te zonnebaden: een engerd!

Ons pad wordt regelmatig gekruist door een herder met zijn kudde. Ook koeien met Masai, een schitterend gezicht een heel spoor van stof! Je ziet ook heel veel "windhozen", stof wat zo voor je auto langs over de weg rolt, imposant. Een hele grote van wel drie meter doorsnee rolt aan ons voorbij.

Ze noemen het "**Devil's dust**" = "Duivels stof."

Het zijn kleine luchtwervelingen die zichtbaar worden door stof, zand of rommel op de grond. Een soort draaikolk die zich voort beweegt.

De natuur is overweldigend en er gaat een rustgevend iets van uit (voor mij dan).

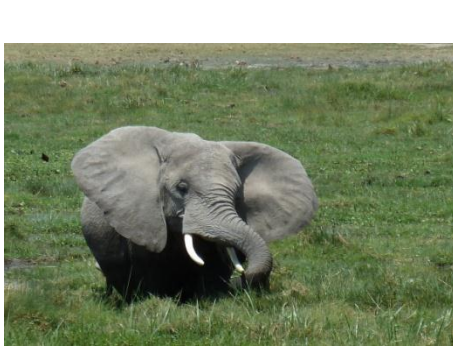
Eén **olifant** staat zich een hele tijd te schuren tegen een paaltje aan de kant van het pad waar wij langs moeten, er zit dus niets anders op dan te wachten. Trouwens een heel leuk gezicht. Tegen één uur gaan we uit de bus en klimmen we, via vele traptreden, een berg op waar we onder een groot afdak onze **lunch** gebruiken. In de bosjes zitten heel veel **gele en blauwe vogels**. Het uitzicht is hier spectaculair, tijd voor een **groepsfoto**.

Terug rijdend ga ik zelf ook nog even **zingend uit mijn dak**, heerlijk zo'n momentje.

Om drie uur zijn we weer terug en gaan de meesten naar het zwembad, maar na een half uurtje hebben we een tropische regenbui met onweer in de verte, dus.....

Uit met de pret. Toch zijn ze nu allemaal weer stofvrij, haha. Wanneer om zes uur het aggregaat voor de stroom weer aangaat krijgt Erik van Chris weer een scheerbeurt.

Remco en Teun roepen: "dat ze nu al wel genoeg beesten en Masai hebben gezien en het allemaal hetzelfde is!" Dus lassen we morgen een vrije dag in. Heerlijk uitslapen en bij het zwembad. We zijn tenslotte flexibel.

Woensdag 26 september:

Op verzoek heb ik ze om 9.15 uur gewekt om aan het **ontbijt** te gaan, alleen Michel blijft liggen we die zien we pas om twaalf uur. De anderen hebben zich 's morgens bij het zwembad vermaakt, ik had tennisballen mee. Michel is alleen even het water ingesprongen en ging er direct weer uit; is dus afgestoft! Het was hem veel te koud. Het valt me op dat de jongens zich zo met elkaar bemoeien; ik dacht dat dat alleen oude wijven dat deden, haha. Het heeft me echt verbaasd. Michel zat er trouwens 's middags helemaal doorheen, had heimwee en miste zijn moeder en zijn begeleiding. Ik heb van het daglicht gebruik gemaakt door de koffers van deze en gene te reorganiseren: Michel kan bv. zo naar de wintersport met al zijn truien. Van drie tot vijf weer naar het **zwembad**. Teun zei: "Dit is eigenlijk onze eerste vakantiedag." John heeft inmiddels giga buikpijn en kan nauwelijks eten. Dat was heel vervelend voor hem, maar als hij dan maar wel drinkt. Ik kan er even niks aan doen.

Ze hebben hier een prachtige souvenirwinkel, maar vreselijk duur. We hebben voor Tendens een kaart gekocht, maar ze hadden geen postzegels en ook geen postduif, dus die post ik in Nederland wel. **Chris** heeft hier inmiddels een **vriendin** met de naam **Celeste** en Remco speelt voor Cupido. Jaja, dikke verkering.

Duncan is de manager van het restaurant en staat ons bij. Aangezien Erik een spastische rechterhand heeft en hij bij een lopend buffet bijna zijn bord liet vallen, schep ik nu steeds twee borden tegelijk op. Maar hier nam Duncan dat een paar keer over en ook de andere jongens helpen me daar af en toe mee. Soms moet je ook met een vol bord een paar traptreden nemen en dan wordt het natuurlijk extra lastig. We willen tenslotte niet dat Erik onderuit gaat, zonde van het dure servies. Ja toch?! Grapje.

Bij de toetjes 's avonds liggen zowaar stukjes kaas en ik vertel dat wij dat gewoon zo op ons brood doen. Je wordt trouwens ook doodgegooid met taai geitenvlees. Buiten lopen trouwens nog heel wat geiten, dus het zal voorlopig wel op de menulijst blijven staan! Echt overal zie je herders met geiten langs de weg.

John vergaat van de buikkrimp. Remco vertelt me dat hij dat in Brazilië ook had. Zoiets te horen stelt mij gerust, hoe gek dat misschien ook klinkt. Hij moet dus Nederlandse kost.

“Devil’s dust”

Donderdag 27 september:

Om zes uur zijn we wakker: het personeel staat al voor de tenten te wachten om onze bagage over te nemen. Na het ontbijt, met nu geraspte kaas door het geklutste ei, nemen we afscheid van Duncan, Cate en Celeste en **gaan we weer op pad**. John heeft nog steeds last van zijn buik en ook Marcel loopt met krampen. Diarree, loperamide en paracetamol.....verder sta ik machteloos. Het eten is dan ook totaal anders als we gewend zijn. Drie keer per dag warm. Om tien over zeven (tien minuten vertraging) vertrekken we naar Lake Naivasha. De temperatuur is iets frisser en dat is op een reisdag niet erg. Er wordt veel geslapen in de busjes, het landschap verandert en we zien bijna geen Masai meer. We rijden door een dorpje waar je allemaal stalletjes ziet met **rode uien**, bijna een feestelijk gezicht. Twee korte stops hebben we, dat houdt in dat je bij een speciaal voor toeristen op gezette souvenirs tent komt waar je twintig minuten de tijd krijgt om te plassen, koffie te drinken en te shoppen. Geweldig dus! Mijn gevoel dat we vast nergens meer zoveel tijd voor shoppen krijgen als in Namanga komt dus helemaal uit. We rijden **dwars door Nairobi** (Nairobbery vanwege de vele overvallen!) en als we door het getto rijden moeten de ramen van de busjes dicht. Tjonge jonge, **wat een drukte**, een troep en een armoede. Allemaal mannen die rondhangen, vrouwen die met tassen en spullen op hun hoofd sjouwen en héél, héél veel kinderen, vuilnisbelten waar nog bruikbare spullen uitgezocht worden en weet ik wat niet al. De jongens weten niet wat ze zien. Dan leven wij wel in een andere wereld, of zij ?!

Onze tweede stop is bij “The Great Rift Valley” met een schitterend uitzicht! Om kwart over twee zijn we bij ons hotel “**Fish Eagle Inn**” aan **Lake Naivasha** en bij het melden bij de balie vraag ik of we direct kunnen lunchen en zeg ik dat ik ons daarna wel kom inchecken. Dus helemaal afgedraaid van de reis zitten we daarna aan tafel. Het ziet er allemaal goed uit. Toch komt er kritiek: op het eten, dat het niet heet genoeg is, enzovoort. Maar.....dat gebeurde ook op de andere plaatsen. Ik vind het luxe dat het drie keer per dag klaar staat.

Goed, na de lunch bekijk ik de toegewezen kamers: zie een vierpersoons, een driepersoons en een tweepersoons met een groot bed. Nou sliepen tot nu toe Erik en ik op een kamer, maar ik wil toch echt niet met hem in één bed. Beste man hoor verder, maar toch. Dus Remco, Erik, Teun en Chris gaan op de vierpersoons en John, Marcel en Michel op de drie en ik heb het rijk vannacht alleen. Trouwens als je in een donkere tent met/zonder licht uit de koffer leeft is het heerlijk om nu eens een felle TL buis op je kamer te hebben. Ook gaan we nu allemaal douchen. Inmiddels is er behoorlijk wat wrijving onder de jongens en ik probeer te bemiddelen wat ik kan. Moeheid, maar ook botsing van karakters en andere verschillen spelen hierbij een rol en dat mag dus óók in dit verslag! Er zijn heel wat persoonlijke gesprekjes gevoerd en ik probeer me hierin zo eerlijk mogelijk te verdelen. Ook moest ik uitleggen dat ik niet voor niks zo vaak met Erik en Marcel mee loop; gewoon omdat ze de weg niet weten. Dit gaf trouwens wel begrip. Michel praat niet anders als over leeuwen en krokodillen en over het weer naar huis gaan. Teun vindt ook dit niet weer een echt hotel. Goed. John, Teun, Marcel en ik gaan naar het zwembad. Michel komt er gezellig bij zitten en blijft het water te koud vinden. Tegen half vijf scheert er een maraboe boven

ons hoofd langs, ze hebben een vleugelspanwijdte van zo'n twee en halve meter. Geweldig! Het wordt bewolkt en we besluiten om een eindje te lopen. Maar dan krijgen we even een hevige stortbui en gaan we maar aan de bar zitten. Aan het eind van de dag komen er veel maraboes aanvliegen en die gaan boven in de bomen bij ons hotel zitten. Bij ons in Nederland staan ze gekortwiekt op de grond in de dierentuin. Het zijn trouwens wel engerds hoor met die kale lange nekken. De manager van het restaurant vraagt mij of Erik die stok uit Nederland heeft meegenomen en zegt dat hij voor morgenvroeg wel een echte wandelstok kan regelen. Ik ben benieuwd. Vanavond hebben John zowel als Marcel even met hun moeder gebeld, kunnen ze er weer even tegen. Tot morgen.

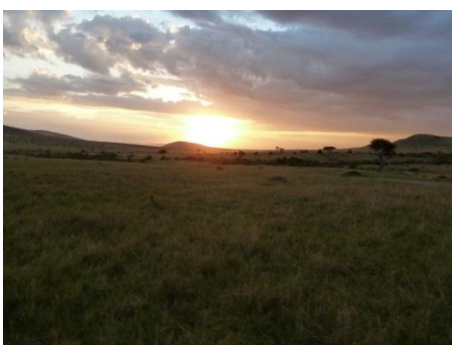
Vrijdag 28 september:

6 uur reveille en 7.10 uur vertrek. Remco vindt dat half zeven opstaan vroeg genoeg is, maar anderen hebben weer langer tijd nodig.....Dus! De restaurantmanager komt inderdaad met een aluminium wandelstok voor Erik aan (op goede hoogte) en Erik vindt inderdaad dat dit meer steun geeft als de houten stok. Hij heeft er zelf ook de pest in dat hij zo onevenwichtig loopt, maar zet wel door, goed zo. Dus voor 1000 shilling is die van hem. Wie heeft dat nou in Nederland, niemand toch? Bij het ontbijt wéér geen boterhammen met pindakaas, hagelslag of kaas en ham. Nu voelt Michel zich niet helemaal goed en heeft wat keelpijn. Goed, we gaan weer tien minuten later dan gepland. In Kenia rijdt je officieel links, maar het komt er op neer dat je af en toe behoorlijk van links naar rechts en van rechts naar links zwalkt, afhankelijk van waar de gaten in de weg zich bevinden. Er groeien meters hoge vetplanten en kaktussen die je bij ons in het klein alleen op de vensterbank ziet staan. Ben wijst op een berg waar we drie geisers zien, warmwaterbronnen: "Hot Springs". Zullen we? Bij de eerste stop om negen uur (kopje koffie en vier euro voor een pakje biscuitjes) komt Michel bij me met de mededeling dat zijn envelop met dollars op de ontbijttafel is blijven liggen. Nu waren hij zowel als Chris vaak met hun geld aan het zwaaien, wat je dus nooit moet doen, maar.....! Ben, de voorman van de chauffeurs, heeft direct het hotel gebeld. Even later kregen we het bericht: "dat er niets gevonden was!" Wat nu? We gaan eerst maar verder. We slaan ergens rechtsaf en rijden zowaar op een prachtige effen glooiende rechte weg, veel bomen, heuvel op, heuvel af, verre uitzichten, één dorpje, net de Veluwe, maar dan anders. En toch mag je niet harder dan 80km. Om de zoveel kilometer heb je roadblocks, met spijkerbedden! (politie!) Ongeveer na weer een uurtje verder wordt de natuur droger, we zien weer kudde elanden en een groep giraffen. Plotseling na nog één gehucht waar we wat Masai zien houdt de verharde weg op en gaan we weer over op zand/steenslag. We gaan weer twee en half uur stof happen, zien mimosa en Masai.

Aangekomen bij onze "nieuwe camping" beleggen we een spoedberaad hoe we Michel zijn portemonnee weer gevuld moeten krijgen. Zelf dacht ik: als iedereen nu 1000 shilling geeft, heeft hij er 8000 en dat zou ongeveer het bedrag zijn wat hij had: want hij had een 1, een 10 en een vijf en nog een vijf (aan dollars).! Zoals hij zelf zei. Nu had ik het net die avond van te voren geteld omdat hij 5 dollar voor een cola betaalde en geen wisselgeld terug kreeg! Door mijn bemiddeling kreeg hij de 5 dollar terug en hadden we afgesproken dat ook hij, bij terugkomst shillingen zou hebben en nu zou tekenen voor wat hij bestelde. Zo gezegd zo gedaan. Maar nu: de jongens kwamen met het idee hem elk 500 shilling te lenen, ook leuk. Maar we hadden wel een fooienpot en ik had dit hotel nog niks gegeven, zou ik later wel doen. Dus: "Jongens, iemand van of in dat hotel heeft die envelop gepakt, wanneer we nu eens alle fooi van dat hotel aan Michel gaan geven?" Het plan viel direct in goede aarde. Lekker Puh! Ook hebben we het over de sfeer, een paar voelen geen klik met de anderen.

Goed, het onderkomen viel dus tegen en het eten ook: het was ook wel héél erg simpel. De jongens hebben hier echt ontberingen geleden, in hùn beleving. De stortbak in de ene tent was lek, dus de vloer bij toilet en douche stond blank. Reken er maar op dat er dus weer niet

gedoucht kon worden, ze gingen in staking. De stemming werd er niet beter op. ‘s Avonds ben ik Erik aan het douchen en ik zie hem glijden (ondanks de slippers), iedereen lag al in zijn tent en ik heb toen hard geroepen. De jongens riepen eerst wat er wel was maar daarna kwamen ze, bijna allemaal. Ze hielpen mee om Erik weer op het droge te krijgen en John zei nog: ”Heb je je pijn gedaan jongen?”

Zaterdag 29 september:

7 uur ontbijt.....Weer witte bonen in tomatensaus, een knakworstje, droge pannenkoekjes, geroosterd brood en een potje jam, daar moesten we het mee doen. Het lijkt wel Afrika...

Zowel Chris als John boden spontaan aan dat als ik Erik weer ging douchen, zij wel zouden helpen. Goed toch? Trouwens, waar was de wandelstok? Een paar zochten tevergeefs. Toen ik bij de tent ging kijken, zag ik hem naast de toiletpot staan, hij is van aluminium, dus het leek net de waterleiding, haha. We vertrokken om half acht voor de game-drive. We zien karkassen, botten en een de dode buffel die werd opgegeten door gieren. Volgens Ben is de buffel de dag ervoor gedood. Het was net "Animal Planet". Zeer indrukwekkend! We blijven niet lang kijken want we waren met de busjes van het pad af gegaan en wanneer je daarbij gesnapt wordt krijg je een forse boete.

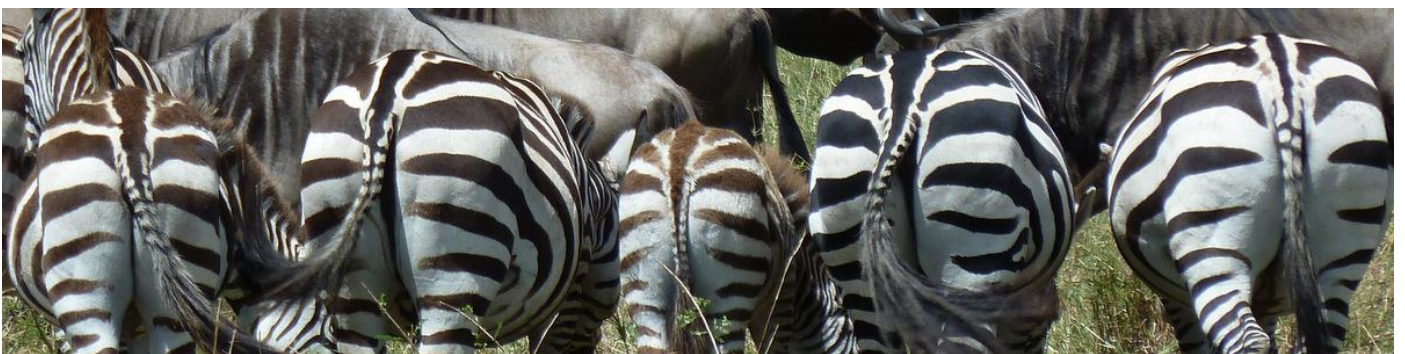
We hadden geen muziek aan boord, maar de safari busjes hadden allemaal wel contact met elkaar en als er iets bijzonders werd gespot, riepen ze elkaar op. Zo stonden we dus toch plotseling oog in oog met een leeuw die keurig langs ons liep, Wauw!

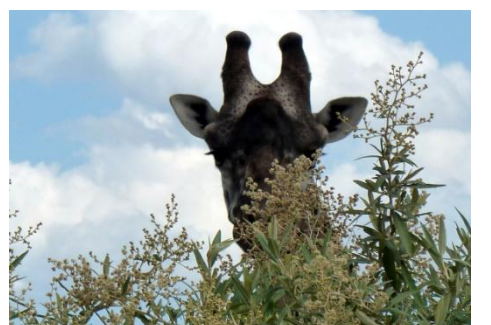
De bus van Ken heeft zelfs een leeuwin met een jong gespot en een krokodil! We zien verder een hele groep nijlpaarden, veel waterbuffels die net hun prachtige kop niet omhoog willen steken als ik mijn camera in de aanslag heb. Daarna zien we nog twee leeuwen liggen zonnebaden op een eilandje, leuk gezicht. Plots scheurt Ben weer weg, we horen iets op de radio en zijn benieuwd wat er komen gaat. Bij een boom en een paar struiken in de verte zien we al wat busjes rondjes rijden. Wanneer wij er ook zijn blijkt er een Cheeta te liggen met twee jongen: dit is super bijzonder om mee te maken. We blijven net lang genoeg om het goed te zien en vast te leggen. Toch zijn we weer van het pad af, dus: Sawa sawa = Oké, we gaan weer. Dan aan de horizon zien we een hele grote kudde zebra's en gnoes, geweldig! We rijden door de kuddes heen, want ze liggen ook op het pad. Van rechts komen er nog een heleboel aangerend en een enkeling neemt de tijd om even een slok water uit een plasje te nemen. Wat een natuur! We hebben met de lunch in het park op een kleed in de schaduw van een boom gezeten. Een heerlijke lunch: broodje gezond, banaan, kippenpoot, stuk ananas, een zakje pinda's en een pakje fris. Dit alles vlak naast een paar hele grote olifantenkeutels, puur natuur.

De chauffeurs stellen voor om nu nog een bezoek aan De Masai te brengen en morgen vrij te nemen. Het zou dan \$ 20 p.p. kosten. Nou denk maar niet dat de jongens geld gingen betalen voor wat we in Namaga al gratis hadden gezien. En weer een rustdag? Mijn idee!

Kwart voor vier zijn we terug in het park. Enkelen zijn het zat en gaan in staking: "douchen!" "Hier?" In het donker met twee open gaten waar iedereen door kan kijken, koud water, een wasbak met een pisstraaltje." Bekijk het maar." We zitten op honderd meter van het Masaidorp en met Teun en Marcel ga ik die richting op. Al gauw komt er een Masaiman aan, die ons naar een winkel begeleiden wil. We gaan steeds verder het dorp in, lopen op ons dooie akkertje. Waarom haasten, daar is het veel te warm voor. Kinderen zwaaien en roepen,

geiten en ezels en koeien gaan aan de kant, of blijven stokstijf staan als we er aan komen. Dan het winkeltje, volgepropt met allerlei spullen. Leuk om te zien. Ik zoek een lap stof uit en beloof morgen met geld terug te komen. Ondertussen is het bijna donker geworden en gaan we weer terug. Aangezien je zowat op de evenaar zit, gaat het proces van licht naar donker heel snel. Er is hier geen radio of wat ook. Gelukkig heeft Chris een spel kaarten bij zich. Bij het kampvuur zitten verschillende Masai en ook een paar leuke Duitse meisjes.....vooral die ene. Ja toch, Remco? Met een klein groepje hebben we nog een gezellige avond. Lol.

XX

Zondag 30 september:

We hebben besloten dat we genoeg dieren en Masai hebben gezien. Alleen Marcel, Erik, Chris en ik hadden nog wel meer willen zien en waren er nog niet flauw van.

We willen naar de disco! En aangezien die er niet is, kwam Ben met het voorstel om naar de kerk te gaan. Daar swingt het immers ook de pan uit! We worden met ons allen opgehaald door een Masai en lopend gaan we het dorp in. Een **gospelkerk**. Van grote afstand hoor je al muziek door de luidsprekers. Een handvol kinderen is aanwezig en we maken maar direct contact. De **dominee**, een zwarte vrouw met een mooi **wit pakje met kant**, komt binnen en we stellen ons voor. Het eerste half uur is zondagsschool en dan komen de volwassenen en “we mogen rustig blijven”: zegt ze. Het is half tien en de tent wordt steeds voller.

Nou de kinderen, zingen, **dansen en springen**. De slogan: “God is good, all the time, all the time, God is good”, kunnen ze dromen. Ik krijg een microfoon onder mijn neus en mag de preek vertalen. Het gaat erover dat je elkaar moet lief hebben. Komt dat nou even goed uit? Chris en Remco geven een **muzikaal optreden**, Chris had een trommel gekocht. We zingen van: “Amen” (5x) en dan steeds een toontje hoger. Ze kenden het niet eens. Naar aanleiding van de tekst dat we blij moesten zijn zongen de dominee en ik nog een canon, moet je nagaan: zij in het Engels en ik in het Nederlands. Ik vertelde over Nederland: “dat dat zo plat is als een pannenkoek en dat wij geen olifanten en leeuwen hebben lopen.” Wat wonen wij toch in een raar land, haha. Toen tien uur de volwassenen kwamen bleven de meeste kinderen er toch ook maar bij, want wij waren natuurlijk wel erg interessant. Het was een ware happening. Ook zongen ze “Hakuna Matata”. Velen gaven ook een getuigenis en ook ik vertelde het een en ander en met wat voor groep we waren en heb even alle jongens voorgesteld. Na de collecte wilden de jongens weg, we hadden zin in de lunch en het was mooi genoeg geweest. De dominee kwam ons even later nog achterna en toen kreeg ik een echte “kanga”, dat is een doek die door alle Masai vrouwen wordt gedragen.

Weer terug plofte Michel op een bank neer en viel als een blok in slaap, het was hem allemaal een beetje te veel geweest.

Dit keer was het mijn beurt voor een rondje drinken van de zaak bij de bar.

Anderhalf uur later hoorden we nog het zingen in de kerk! Verder hebben we die dag maar wat rondgehangen, Marcel had een puzzelboek en Erik las een dikke Donald Duck. We konden voor 1000 KES p.p. een wandeling met een Masai maken. Niet gedaan!

‘s Avonds hadden we kampvuur en op onverklaarbare wijze is opeens John er helemaal doorheen en gaat hij door zijn eigen achternaam (!) Ik besluit er niet achteraan te gaan. Laat hem maar eens even goed slapen. De hele avond wordt er verder vergaderd door de jongens wie morgen bij wie moet slapen. Jantje wil niet bij Pietje, Pietje wil niet bij Keesje, Keesje wil niet bij Klaasje en Klaasje weer niet bij Jantje. Wanneer er eindelijk besloten is, verandert het weer. Verspilde energie! Later zitten we met enkelen dus toch nog gezellig bij het vuur, tot kwart over tien hier het licht ook uit gaat. Het is volle maan en die schijnt heel romantisch (voor wie het zien wil) over ons tentenkamp.

Maandag 1 oktober:

“Vandaag gaan we op vakantie!” **Michel** mag hier de laatste fooi in de “**tipbox**” gooien, want de rest is voor hem zelf. De fooienpot is nu leeg!

Langs dezelfde mooie glooiende weg en dan de: ”hobbel, bobbel, gat in de weg”, rijden we weer **terug naar het hotel bij Lake Naivasha**. Weer zien we “wild”, maar dan steekt er ook totaal onverwachts een muis over de weg, een “wilde” muis. Niet van de Big Five, maar toch.

John is er weer helemaal bij en heeft gelukkig goed en lang geslapen. We zingen zelfs samen in de bus (Remco en ik hebben geruild).

Onderweg hebben we weer de bekende stop en ik vraag Ben of hij niet eens een goedkoper adresje weet, want wat weten ze hier van prijzen zeg, niet te geloven zo duur alles is! Nou binnen een half uur stoppen we ergens anders, daar moet het dan zijn. Sommigen kopen nog wat en toch zijn we ook hier zo weer weg.

Bij het hotel aangekomen zegt de receptioniste dat we andere kamers krijgen en dat vooral die van mij héél erg mooi is. Ik ben benieuwd en bekijk de kamers eerst alleen: er zijn twee driepersoons kamers en eentje met een groot als tweepersoons opgemaakt bed onder een klamboe: heel romantisch, maar ik ben toch echt niet met Erik op huwelijksreis! Ik vraag dus direct om er weer twee bedden van te maken, maar moet wel lachen. Zou dit een poging zijn om goed te maken dat het geld van Michel weggepikt was?

‘s Middags lekker bij het **zwembad**, de anderen gaan poolen, ieder gaat wat zijn eigen gang. “Ga gewoon je eigen gang, winkelen (waar?), achter de meisjes aan (welke?), uitslapen enz., het is jouw vakantie!” Bij het zwembad waren allemaal kinderen uit een kindertehuis in Nairobi, ze werden begeleid door KLM personeel, die dit als vrijwilligers deden. Dus, gezellig met Marcel, Erik, John, Chris en Michel bij het zwembad. Kopje koffie en cola erbij. Over ons hoofd vliegen **maraboes**. Later zijn Michel en ik even naar het meer gelopen om te kijken of we ook nijlpaarden zagen, maar nee hoor. Jammer dan.

De twee andere kamers werden als volgt verdeeld: Marcel met John, die al om zes uur naar bed was gegaan en die ik niet wakker wilde maken om te eten; ik heb wel twee keer bij hem gekeken. Op de andere kamer Chris, Michel, Teun en Remco. We hebben met medeweten van het hotelpersoneel de matras van Teun weggehaald en bij de anderen op de grond gelegd, daar sliep hij liever. Oké,”Hakuna matata”. Welterusten!

Zondagmiddag met ons “Masai tafelkleedje” om; de manager dacht dat we ermee vandoor zouden gaan, maar ik het toch echt gevraagd, haha. Net echt toch?!

Dinsdag 2 oktober:

Rustdag !!!

Na de lunch hebben we met ons zessen een héél gezellige middag bij het zwembad gehad, een tafeltje vol kopjes, koffiekannetjes en cola. Ik lig in het water en “help”, Erik zakt door zijn stoel en sleept het tafeltje mee met alle gevolgen van dien. De jongens vliegen op hem af om hem overeind te helpen en ik roep: “Stop, eerst een foto!” hahaha. De ware paparazzi, “sorry Erik”. Bovendien moet je eerst zeker weten of iemand niet iets heeft gebroken voordat je hem overeind helpt. Maar Erik staat alweer en de grond ligt vol scherven. Met deze “foto” had ik een prijs kunnen winnen! Jammer dan, grapje.

Om 17 uur zijn Chris, John, Marcel, Michel en ik met Lilian van het hotel naar het dorp gelopen. Tjonge jonge, wat was dat leuk. Maar wat is alles dan vies vergeleken bij ons schone landje. Ze vroeg ons ook nog mee te **lopen naar het winkelcentrum**. Zo’n soort dorpje wat we onderweg steeds zagen. Het was wat verder lopen als we dachten. Nou, niks geen vierhoog gebouw met roltrap en liften. Nee, gewoon houten **standjes**, troep, troep en nog eens troep op de grond. Zwarte grond en vies. Voor een “**bankloket**” stond een hele rij mannen en Marcel en Chris sloten zich voor een foto even in de rij aan. En dan staat in al die zoi een grote **paarse bloeiende Jacaranda!** Michel en Lilian vonden elkaar leuk. Toen we terug liepen was het donker en dan heb je al die auto’s die luid toeterend met hun felle lampen op je af komen rijden. Je ziet niks meer, want denk maar niet dat er lantarenpalen staan. Michel begon al mopperend en steeds sneller voor ons uit te lopen en die heb ik maar gezellig bij de hand gepakt, dat ging veel beter.

Hahaha, wat is om jezelf lachen toch gezond. Iemand had een vieze onderbroek (ongelukje) en in overleg zou ik die broek weggoien. Dus met de gebruikte vieze washandjes en de broek loop ik in het pikdonker naar buiten op zoek naar een dumpplaats. Dan zie ik een hele grote ton met bovenin een behoorlijke opening, ik gooi het spul er in en hoor een dof geluid. Even later realiseer ik me dat het een regenton was. Wat heb ik gelachen. Een collega die ik dit sms-te reageerde direct met...”Hahaha schijtgoed! Muts! X”. Lol.

Woensdag 3 oktober:

Vanmorgen toch maar even aan de tuinman verteld wat ik gisteravond heb gedaan! Bovenaan de zijkant van de ton zaten gaten en toen ik daar in keek zag ik alles zo liggen, er zat ongeveer 10 cm. water in de ton. Hij heeft het er netjes uitgevist en vroeg: “of ik het terug wilde?” “Nee, dank u, echt niet, haha”.

John kwam met een nieuw T-shirt aan, die had hij van zijn moeder gekregen en is heel toepasselijk. **J** eugdig, **O** rigineel, **H** artelijk, **N** obel. Dit maakt tezamen John.

We wilden vandaag om vier uur een **boottocht** maken, maar Ben zei dat het tien uur/half elf beter was omdat het rond vier uur op het water kan spoken. Dit had ik ook gelezen in het Keniaboek, maar je hebt natuurlijk meer kans op beesten in de schemering. **Lake Naivasha** is het **grootste zoetwatermeer van Kenia**. We nemen geen risico, dus maak ik tegen afspraak in de jongens wakker. Te weten Teun, Chris en Michel. Alleen Remco bleef in bed. Met alleen de mannen in een zwemvest gaan we het water op. “NIET met je handen of wat dan ook in het water, want dan kan je bilharzia krijgen.” We krijgen **veel watervogels** te zien, lepelaars en ibissen. Varen redelijk langs de kant, omdat daar de nijlpaarden zitten. En jawel hoor, eindelijk.....een heel bosje **nijlpaarden**. We tellen er twaalf en ze gaven nog geluid ook! Meer over het meer gaan we op verzoek vlak langs de vissersboten en die mannen laten zowaar een **grote** gevangen **vis** zien. Leuk. Heerlijk trouwens zo in het zonnetje varen met de wind door je haren. Aan de kant gekomen stap ik als eerste uit en kom met mijn voet half in het water, net als Marcel (bilharzia!), dit is geen uitstappen en de bootman bedenkt zich en legt dan een paar meter verder aan, wat wel goed gaat. Had dat eerder bedacht! De tocht was trouwens echt de moeite waard, heel relaxed.

Na de lunch gaat Marcel een gedicht maken over deze vakantie. Via verschillende steekwoorden gaat hij alles bij langs. Wij als, grootste zoonanbidders liggen bij het zwembad en de rest vermaakt zich anders. Dan komt Michel en die komt heel gezellig bij mij een hele tijd op het zonnebed zitten. Samen bekijken we wat foto's die ik gemaakt heb en kletsen we wat. Quality time. Op mijn vraag of ik op zijn moeder lijk, zegt hij spontaan: ”Géén idee!”.

Remco en Teun hebben het trouwens steeds over de verschillende campings, de eerste, de tweede, de rampcamping enz. Het zal de leeftijd zijn want wij ouderen waarderen het wel.

Donderdag 4 oktober:

Om negen uur **vertrekken** we **bij Lake Naivasha**.

Wanneer je de kamerdeur opent staat het personeel al klaar om je koffer mee te nemen en naar de bus te brengen. Wat een service.

Afscheid van het personeel. Aan de receptioniste vertel ik eerlijk wat we met hun fooi hebben gedaan. Ook kwam ze er toen pas achter dat het om Michel ging en was ze verbaasd omdat die gewoon aardig voor hun was geweest. Ze hebben daar een dikke tien verdiend, want ze zijn met elkaar geweldig voor ons geweest en dat heb ik ook gezegd. Negen uur rijden we en om tien uur hebben we weer pauze bij “The Great Rift Valley” met hetzelfde mooie uitzicht. Erik koopt hier ook van zijn laatste geld nog een cadeautje en bij meesten is het geld nu op. Precies twaalf uur zijn we bij ons **hotel in Nairobi** en snappen niet helemaal waarom deze move moest. Ze waren liever vandaag nog in Naivasha gebleven en dan daar ‘s avonds om tien uur vertrekken of zo. We zouden hier immers om een uur of één ‘s nachts worden opgehaald? Ik heb ze verteld dat het alles heeft te maken met het feit dat het voor de veiligheid niet verstandig is om ‘s nachts te rijden.

“Oké, wie heeft een idee voor de kamerverdeling?” Teun: “Geef Remco en mij die tweepersoons kamer maar.....”, doen we. Chris, met Michel en John op de tweede en Marcel, Erik en ik op de derde kamer.

Aangezien het bijna lunchtijd is en “de zaak” betaalt, vraag ik de menukaart, zie de prijzen en laat de jongens kiezen uit twee soorten spaghetti. Spaghetti Bolognese of Spaghetti Amatriciana. Chris, Michel, John en Remco kiezen de eerste en Teun, Marcel, Erik en ik kiezen voor de tweede. Ik had het nog nooit gehad, maar vond het heerlijk. Met spekjes en groente.

Onderwijl geef ik ook een keuzemogelijkheid voor het avondeten: Hungarian Beef Goulash of Roasted Chicken. Erik, Marcel en Remco gaan voor de goulash de rest gaat voor de kip. Als toetje kiezen we unaniem de Coupe Denmark, een soort Dame Blanche.

Teun en Remco trekken zich terug op hun kamer en de anderen gaan bij het zwembad, ofwel in kleding onder een parasol ofwel in badkleding het water in en nog even “aan het spit” Je mag raden wie dat waren, haha. Bij het zwembad waren badlakens, dus je hield er alleen nat badgoed aan over. De anderen waren zelfs na deze mededeling niet over te halen. Maar hier waren wel weer heerlijke douches, dus..... hakuna matata (=geen probleem).

Om 19 uur gingen we weer **samen** aan tafel.

Van te voren waren al de bestellingen al opgenomen, dus dat ging lekker makkelijk.

Erik lag als eerste op bed, en iedereen behalve Remco en Teun hebben even geslapen.

Vrijdag 5 oktober:

Dan om één uur 's nachts richting vliegveld en afscheid van Ben en Ken.

Er staat een hele rij mensen voor ons.....Pakistanen? Volgens de jongens zijn het Egyptenaren, we gaan immers naar Caïro. Laat ik daar nu een paar keer geweest zijn en vooral die dameskleding had ik nog nooit gezien. Bij navraag zijn het mensen uit Nairobi, hahaha, echt waar.

Nu vergaat Marcel weer van de buikpijn, hoeft geen eten en bezoekt elk toilet dat hij ziet. De medicatie voor de pijn helpt nauwelijks iets.

De mensen uit Nairobi kwamen allemaal bij ons in het vliegtuig; dus geen eigen rij dit keer.

We krijgen een heerlijk ontbijt met een broodje, een croissant, yoghurt, kaasje e.d.

Ik had de steward gevraagd of wij er als groep er het eerst uit mochten, want we hadden al een half uur vertraging en al die Kenianen die voor ons zaten maken echt geen haast. In ons kielzog namen we nog vier Nederlanders mee, die hier dankbaar gebruik van maakten, haha.

Nou weet ik wel dat de bagage óók moet worden overgeladen, dus nu óók de reistas van Remco, maar toch....

In Caïro weten de jongens inmiddels bijna de weg zelf.

Het werd verder een zeer **turbulente terugreis** (en dat kwam niet van het weer), maar wees gerust, ik zet echt niet alles in dit verslag.

Twee hadden er giga buikpijn en één er van heeft ook zijn maag nog omgekeerd.

Beiden hadden goulash gehad en iemand anders van de groep ook! Voedselvergiftiging?

Tot slot: ·Het was een enerverende, doch onvergetelijke reis.

Ik hoop dat jullie je realiseren wat een **prachtige dingen** jullie hebben **gezien**, de natuur en de beesten. In Nederland moet je daarvoor naar de dierentuin. En dan al die arme mensen die daar wonen en al die kindertjes. Wat een **rijkdom** hebben wij toch **in ons land**, niks om over te klagen en meer dan genoeg om blij mee te zijn.

Bedankt dat ik met jullie mee mocht. Ik voelde me af en toe best stoer om met zeven mannen in de rimboe op stap te zijn. **Echt waar.**

Gelukkig is technisch alles verder goed gegaan en zijn we weer allemaal heelhuids thuis. Meer foto's komen straks op een cd. **Marcel**...héél erg bedankt voor je prachtige gedicht!

Jongens, groetjes en tot ziens.

Jullie Caty / Keet.

EEN GEDICHT VAN MARCEL

Het was zeker wat extra,
die vakantie Kenia.
Het begon 21 September, die tien dagen lol.
We gingen van huis richting Schiphol.
De vliegreis, daar zag niemand tegenop.
En de vakantie was werkelijk "top".
We gaan deze vakantie weer leuke en mooie dingen doen.
En dat mag ook wel voor die poen.
Zo hebben we onder andere een school bezocht.
En voor de kinderen hadden wij bruikbare dingen gekocht.
En als je zag hoe blij zij hiermee waren...
Dat raakte bij de meeste van ons de gevoelige snaren.
Ook zijn we op bezoek bij de Masai geweest.
Tijdens het drinken van de koffie en thee, maakte zij dansend en springend een groot feest.
De safari die we maakte, was niet alleen spannend, maar ook héél interessant.
Zo zagen wij hier leeuwen, giraffen, nijlpaarden, maar ook menig olifant.
Na zo'n dag op Safari, dan kun je het wel raden:
De volgende dag bij het zwembad, zwemmen en lekker zonnebaden.
We hadden deze dag verder geen programma.
Dus konden we bellen met "Hollanda".
Toch weer leuk, even contact met je huisgenoten.
En dan te horen dat het daar weer lekker heeft gegoten.
We zijn hier in Kenia ook wervelstormen tegengekomen.
En hiervan hebben we natuurlijk gelijk een foto genomen.
Ook al kostte dit onderweg wel een hapje stof...
Om dit allemaal te zien, was hartstikke tof!!!
Op zondag hebben we een bezoek aan de kerk gebracht.
Ze waren hier druk aan het zingen en springen, wie had dat gedacht?
We vonden dit zeker indrukwekkend om te zien.
Ja, deze dag verdient ook een "dikke tien".
Met Lilian hebben we een wandeling naar een dorpje gemaakt.
En door de situatie hier was iedereen "geraakt".
Vies, kraampjes met spul en kinderen in benarde situatie.
En je vraagt je af; komt hierin ooit nog goede harmonie?
De volgende dag hebben we met de boot " Lake Naivasha" aangedaan.
En hierop zijn we lekker aan het varen gegaan.
Op dit meer was het wel "nijlpaard troef".
Maar echt, van die natuur hier, krijg je nooit genoeg.
Hier in Kenia zag je Nijlpaard en ook menig ander dier.
Deze vakantie was voor ons één bonk plezier!!!
Plezier, wat we ook hadden met Ken en Ben als chauffeur.
Zij brachten ons overal naartoe, met altijd een goed humeur.
Met goed humeur, en altijd op tijd.
Maar helaas kwam nu ook voor hen ons afscheid.
Afscheid van Ken en Ben en alle andere mensen hier.
Het was weer een vakantie gevuld met veel vertier.
Vertier en plezier hebben we gehad, zeker met elkaar.
Ik zie jullie graag weer, volgend jaar!!!

